

NATASHA FARRANT

COPII CASTELULUI DE STÂNCĂ

O uriașă surpriză.
ROBIN STEVENS

O aventură electrizantă.
THE TIMES

PARTEA ÎNTÂI

LACUL FURTUNOS

CAPITOLUL UNU

Rămas-bun, Fermă cu Cireși!

Imaginează-ți o casă, în mijlocul unei livezi.

Tencuiala se scorojește, hornul e crăpat, iar în jur iarba crește în voie. Nu le băga în seamă. Mai bine vino aici, să vezi glicina uriașă, cu trunchiul cât brațul tău de gros, cu florile ei purpurii înțesând zidul vechi de piatră. Iată acolo leagănul agățat de bătrânul stejar și cireșii plantați în cerc în jurul casei. Unul e atât de aproape de-o fereastră, încât vara, când rodește, fata care locuiește aici poate ajunge la cireșe doar întinzând mâna.

Imaginează-ți *una ca asta*: să culegi cireșe de la fereastra dormitorului tău!

Casa, Ferma cu Cireși, a fost numită așa după pomii din jur. Acum mai bine de o sută de ani, a fost înălțată de un om pe nume Albert Mistlethwaite, întors acasă după război, iar familia lui a trăit de-atunci în acest loc.

Asta înseamnă *o mulțime* de cireșe, de plăcinte, de prăjituri și oale de gem...

Vom intra înăuntru. Vezi acele dreptunghiuri de culoare deschisă pe podeaua din hol și de-a lungul pereților? Sunt urme lăsate de covoare și tablouri, acum dispărute împreună

cu tot mobilierul. Nu a mai rămas decât praful și lumina soarelui.

Să mergem mai departe! Iată bucătăria – aici este familia, care își termină micul dejun. Plăpândă și palidă la cei unsprezece ani ai ei, Alice stă turcește pe blatul de bucătărie, cu nasul într-o carte, rozându-și vârful uneia dintre codițele de păr închis la culoare. Tatăl său, Barney (poate că l-ai văzut cândva la televizor), își bea cafeaua lângă fereastră, cu spatele întors la ele, în timp ce sora lui mai mare, Patience, în salopeta sa pătată de vopsea, șterge deasupra chiuvetei vasele de porțelan.

Sunt ultimii din neamul Mistlethwaite, în habitatul lor natural. Uită-te bine în jur – e ultima oară când vezi toate astea. Căci casa a fost vândută deja, iar ei se vor muta de aici.

Șșș! Ascultă!

Se întâmplă ceva.

Un scârțâit sinistru tulbură tăcerea din bucătărie, urmat de câteva bocănituri. Barney se întoarce de la fereastră.

– E casa. Plânge, spuse el cu luare-aminte.

– Șuieră vântul în horn, zise Patience, care terminase de șters vasele și acum le așeza într-o ladă de plastic. Nu văd de ce trebuie să facem atâta caz. Și dă-mi odată cana aia!

Un murmur înfricoșător – de la conductele de apă – urmă după bocănituri, făcând casa să vibreze.

– *Răzbunarea Fermei cu Cireși*, rosti Barney cu voce joasă, teatral. Dacă s-ar face film, așa s-ar numi: *Blestemul familiei Mistlethwaite. Neamul Brown-Watson, bântuit*.

Norocoșii cumpărători ai Fermei cu Cireși erau Brown-Watson, o familie plină de viață, compusă din șase

oameni și doi labradori. Toți cei din familia Mistlethwaite îi detestau, chiar și Patience, care chiar *dorise* să vândă casa.

– Barney, *cana*, te rog! se răsti ea.

– Bine, bine! zise Barney, termină cafeaua și îi întinse cana. Dar să știi că Alice a scris deja o poveste despre familia Brown-Watson și toți mor, cu excepția câinilor. Ar fi ieșit un film senzațional, nu-i așa, Alișor?

Alice ridică privirea din carte și clipi.

– Ce?

– Ziceam de povestea ta, spuse Barney. Și despre fantome. Patience împinse lada spre el.

– Du-te și pune-o în mașină. Alice, *tu unde te duci?*

La auzul cuvântului fantome, Alice se făcu și mai palidă și se lăsă să alunece de pe blatul din bucătărie. Acum, ca mulți Mistlethwaite înaintea ei, deschidea ușa grădinii cu o lovitură de picior îndelung exersată.

– Mama, spuse ea.

– *Mama ta? Ce tot spui acolo, Alice? N-ai terminat micul dejun!*

Dar Alice era departe.

Plouase toată noaptea, iar iarba era încă umedă. Netăiată de vara trecută, pe alocuri îi ajungea lui Alice la genunchi, îmbibându-i blugii de apă. Nu luă în seamă și, chiar dacă ar fi făcut-o, nu i-ar fi păsat. Călcă iarba cu pași mari și străbătu cercul de cireși cărora le cădeau ultimele flori, ocoli iazul sufocat de buruieni, unde stârcul venea în fiecare primăvară să mănânce mormolocii transformați în broaște, trecu de liliacul de vară și de tufele de lavandă și ajunse în cele din urmă gâfâind la banca de la capătul livezii.

Nu-i venea să creadă că uitase.

Tatăl și mătușa ei nu îi explicaseră cum se cuvine de ce plecau, dar Alice era aproape sigură că dacă mama ei ar fi fost încă în viață, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Mama iubea Ferma cu Cireși de parcă ar fi fost născută cu numele de Clara Mistlethwaite, și nu Clara Kaminska, iar pe când trăia, totul – *totul!* – era mai bine. Era mereu gălăgie, pentru că mama râdea întruna, cânta și dansa, și în casă întotdeauna mirosea delicios fiindcă era o bucătăreasă formidabilă. În plus, nu erau mereu faliți, pentru că mama avea serviciu cu normă întregă, pentru care chiar era plătită, spre deosebire de mătușa Patience cu picturile ei sau bietul Barney cu actoria lui.

Dar ea dispăruse, ucisă de o boală rapidă și oribilă, în urmă cu patru ani, când Alice avea șapte ani. Cenușa îi fusese împrăștiată în grădină și o tufă de trandafiri albi fusese plantată în amintirea ei chiar unde stătea Alice acum, în locul unde le plăcea cel mai mult să zăbovească împreună în serile de vară, pentru a citi povești înainte de culcare. Alice venea aici adesea pentru a vorbi cu mama ei. Lipită de un zid, tufa era viguroasă și plină de grație, ca mama ei, și năpădită de muguri roz, care, odată deschiși, se transformau în flori albe, cărnoase. Era de neconceput că nu avea să o mai vadă niciodată cum înflorește.

Alice luă un băț și începu să sape.

Câteva minute mai târziu, Patience ajunse la fața locului, întrebându-se, din nou, dacă vânzarea casei nu era o greșală.

Cândva un copil vesel și plin de viață, după dispariția mamei sale, Alice stătea doar în casă, ocupându-și timpul cu cititul și scrisul. Scria tot timpul, dar mai ales când Barney

era plecat, umplând caietele pentru teme cumpărate de Patience cu povestiri pe care i le citea când acesta se întorcea acasă. Doar lui îndrăzneia să i le citească. Alice își adora tatăl și nu-l lua niciodată la rost pentru îndelungile absențe, fiind ferm convinsă că într-o bună zi va deveni un mare actor. Și astea ar fi continuat la nesfârșit – Alice, în casă, scriind neîntrerupt, Barney călătorind fără să spună de ce, iar Patience în podul casei, pictând tablouri pe care nimeni nu voia să le cumpere –, doar că Patience trăsesese cu ochiul la câteva dintre povestirile lui Alice.

Erau neliniștite, triste, amuzante și frumoase. Până atunci, tot ce își dorise Patience era ca Alice să fie în siguranță, bine hrănită și sănătoasă. După ce i-a citit poveștile, dorința ei secretă era să o ajute pe Alice să trăiască la fel de intens pe cum se exprima în scris. Și cu cât reflecta mai mult la asta, cu atât i se părea mai clară nevoia de o despărțire definitivă de trecut. Era convinsă, sau aproape, ba mai degrabă pe deplin convinsă, în mare parte din timp, că astfel stau lucrurile. De câteva săptămâni, stătea trează noaptea, încercând să se hotărască, dar când și-a văzut nepoata îndeletnicindu-se cu lucruri precum săpatul unei tufe de trandafiri cu un băț, s-a întrebat dacă ar fi – ei bine – *frumos din partea ei* să ia un copil din singurul cămin pe care îl cunoscuse vreodată.

Alice nu vorbea niciodată despre ce simțea – de fapt, de felul ei nu vorbea prea mult, iar faptul că ieșise din bucătărie rostind un singur cuvânt era un exemplu tipic –, dar de data asta nu mai putu să-și ascundă sentimentele. În timp ce Patience se apropia, ochii îi scânteiară de furie, deși îți puteai da seama din trăsăturile feței că încearcă să-și oprească plânsul.

– Nu plec fără ea.

Patience scoase un oftat: știa că în mașina ei mică nu era loc pentru o tufă de trandafiri. Se uită în jur după Barney. Barney – ca de obicei când era ceva greu de făcut – dăduse bir cu fugiții. Trebuia să-i spună ea lui Alice că nu era posibil.

O despărțire definitivă de trecut, se gândi Patience.

Apoi, văzându-i expresia hotărâtă, își spuse că *uneori, pur și simplu trebuie să faci loc.*

– Mai sunt unelte în magazie, zise ea. N-avea rost să le arunc. O să iau o lopată ca să putem săpa cum trebuie. Dar va trebui să îl tăiem un pic. Apoi îl putem pune într-un ghiveci.

– *Să o punem*, o corectă Alice și continuă să răscolească pământul cu bățul. Pe *mama*. Putem să o punem pe *mama* într-un ghiveci.

Suna caraghios, dar niciuna dintre ele n-a râs.

Rămas-bun! șoptiră cireșii. *Rămas-bun, rămas-bun*, murmurară atelierul lui Patience din podul cel mare și ascunzătoarea preferată a lui Alice atunci când scria, de lângă balustrada pe care se dădeau copiii din neamul Mistlethwaite, și șemineul cu gresie verde unde prăjeau castane iarna. Alice intră în tăcere în fiecare cameră și ascultă acel adio pe care casa îl rostea prin fiecare lucru pe care îl atingea.

Nimic din toate astea nu avea de-a face cu țevile ori coșurile de fum.

Terminară de băgat bagajele în mașină. Nu durase mult, pentru că nu aveau prea multe – câteva valize, o ladă cu vase, niște cărți, un ceainic de argint. Pozele, covoarele, o vază.

O tulpină de trandafiri într-un ghiveci.

Tot ce fusese strâns în mai bine de o sută de ani – și nu era cine știe ce.

Au privit pentru ultima oară casa veche și dragă și au intrat în mașina încărcată până la refuz. Pentru o clipă, Alice nu și-a putut stăpâni speranța că poate totuși nu va porni, dar a auzit de îndată sunetul familiar al pietrișului scârțâind sub anvelope și apoi au ieșit prin porțile de lemn pe care nu vor mai intra niciodată, au ajuns în câmp, și apoi la podețul de peste râul în care vâsliseră cu toții, iar acum se îndreptau spre drumul principal. Casa nu se mai vedea și pe braț îi apăruse un strop de sânge în locul unde fusese zgâriată de trandafir. Alice își supse rana pentru a opri sângerarea și se gândi că, dacă aceasta ar fi una dintre poveștile ei, ar transforma trandafirul, mașina sau chiar sângele într-un portal către o altă lume, una în care s-au descoperit leacuri care le țin pe mame în viață și mătușile nu vând în mod inexplicabil case. Dar aceasta nu era o poveste, ci doar câțiva oameni într-o mașină, mergând spre un viitor necunoscut și înspăimântător.

– Trăiască aventura! strigă Barney, agitând ceainicul de argint. O să ne distrăm pe cinste!

În povestea ei, nu ar fi fost loc pentru Barney. Niciodată nu a fost. Barney, pentru Alice, era mai presus de povești.

Nu au văzut trecând dubița cu mobila familiei Brown-Watson și nici mașina din urma ei în care se aflau aceștia – cu atât mai bine. Mai bine să nu se gândească la copiii Brown-Watson dând năvală pe scări în sus ca să se certe pe dormitoare ori la adulții Brown-Watson discutând despre cum vor tăia pomii și nici la labradorii Brown-Watson

facându-și mici gropi în livadă. Și, sincer, nici noi nu vrem să știm toate astea. Povestea noastră este despre familia Mistlethwaite și vom merge cu ei la Londra și o vom conduce pe Alice la tren.

CAPITOLUL DOI

Sfârșitul lumii

Când te gândești la gările principale din marile orașe, probabil îți imaginezi plafoane mari de sticlă, ceasuri gigantice și fiorul aventurii pe cale să înceapă. Jesse Okuyo – aflat în acel moment în gara Euston din Londra, cărându-și rucsacul portocaliu de la Academia Lacul Furtunos și cutia viorii, goală, în urma celor trei frați mai mari pe peronul retras și întunecat unde staționa trenul scoțian cu vagoane de dormit care urma să-l ducă înapoi la școală – se dădea în vânt după astfel de gări. Jess, care abia împlinise doisprezece ani, era unul dintre acei copii singuratici care *tânjeau* după aventură. Una dintre ocupațiile sale preferate era să cutreiere ținuturile de provincie înarmat cu o hartă, o busolă și un binoclu, închipuindu-și că este un explorator vestit. Printre celelalte lucruri dragi lui se numărau jocurile video în care distrugea mulțimi de monștri, cărțile în care putea alege finalul și poveștile despre eroi din Antichitate și cavaleri medievali. Câteodată, când le citea, cu greutate, fiindcă era puțin dislexic, înlocuia numele personajelor cu al lui.

Jesse Okuyo a ucis dragonul!

Jesse Okuyo a pornit la atac!